

Upírske
denníky II

ZNOVUZRODENIE

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske Denníky II

ZNOVUZRODENIE L.J.SMITHOVÁ

Elena Gilbertová stúpila na hladký šírý trávnik, šťavnaté steblá jej šuchotali pod chodidlami. Z pôdy vyrastali trsy šarlátových ruží a fialových stračích nôžok, nad ňou sa vznášal gigantický plátenný strop altánku posiaty žiariacimi lampiónmi. Pred ňou na terase sa týčili dve oblé mramorové fontány, ktoré do výšky chrlili prúdy vody. Všetko tu bolo krásne, elegantné a z akéhosi dôvodu známe.

Palác lady Bloddeuweddovej, ozval sa hlas v jej hlave. No keď tu bola naposledy, lúku zaplnil dav rozosmiatej tancujúcich hostí. Hostia zmizli, hoci zostali stopy ich prítomnosti: prázdne poháre na stoloch po okraji trávniku, kde-tu hodvábná štóla prehodená cez stoličku či osamotená topánka na vysokom opätku, čo sa zachytila na kraji fontány.

A ešte niečo pôsobilo čudne. Predtým celú scénu osvetľoval pekelný červenkastý svit, aký prenikal celým Temným rozmerom, modré odtiene menil na fialové, biele na ružové a ružovým prepožičiaval zamatový prísvit krvi. Teraz všetko zalievalo číre svetlo a na oblohe pokojne plával biely mesiac v splne.

Za ňou sa čosi takmer nebadateľne pohlo a Elena si s myknutím uvedomila, že predsa len nie je sama. Blížila sa k nej tmavá postava.

Damon.

Samozrejme, že je to Damon, s úsmevom si pomyslela. Ak sa tu má pred ňou niekto znenazdajky objaviť, na mieste, ktoré pripomína koniec sveta – alebo aspoň hodinu po skončení dobrého večierka –, tak to bude Damon. Bože, je taký krásny! Čierna, samá čierna... Hebké čierne vlasy, oči sťa polnoc, čierne džínsy a hladká čierna kožená bunda.

Stretli sa im pohľady a ona od radosti, že ho vidí, sotva dýchala. Vrhla sa mu do náručia, objala ho okolo šije, cítila na jeho hrudi a rukách štíhle vypracované svaly.

„Damon,“ vyriekla a hlas sa jej ktovie prečo chvel. Aj telo sa jej zachvievalo a Damon ju upokojoval, hladkal jej ruky aj plecia.

„Čo je, princezná? Nevrav, že sa bojíš.“ Lenivo sa na ňu usmial, ruky mal pevné, mocné.

„Bojím sa,“ priznala.

„Čoho?“

To ju trochu zmiatlo. Priložila si mu líce k lícu a odvetila: „Bojím sa, že je to iba sen.“

„Prezradím ti tajomstvo, princezná,“ zamrmlal jej do ucha. „Skutoční sme tu len my dvaja. Sen je to ostatné.“

„Len ty a ja?“ šepala a už ju bodla nevítaná myšlienka, akoby na čosi – alebo na kohosi – zabudla. Na šatách jej pristál kúsok popola a ona si ich neprítomne oprášila.

„Len my dvaja, Elena,“ ostro odvetil Damon. „Si moja. Ja som tvoj. Milujeme sa už od úsvitu času.“

Samozrejme. Tak preto sa trasie – od radosti! Damon je jej, ona je jeho. Patria k sebe.

„Áno,“ šeptom odvetila.

Vtedy ju pobožkal.

Mal pery mäkké ako hodváb, a keď sa bozk stal vážnejším, Elena zaklonila hlavu, obnažila hrdlo, očakávala dvojité osie uštipnutie, ktoré od neho toľkokrát zakúsila.

Keď neprišlo, spýtavo otvorila oči. Mesiac svietil jasne ako predtým a vôňa ruží prenikala vzduchom. Damonove ušľachtilé črty však boli pod čiernymi vlasmi bledé a na pleciah bundy mu dopadal popol. Pochybnosti, ktoré ju trápili, sa náhle spojili do úplnej mozaiky.

Ach, nie. Nie...

„Damon.“ Zhíkla, zúfalo mu pozrela do očí a zaliali ju slzy. „Ty tu nie si, Damon. Si... mŕtvy.“

„A to už vyše päťsto rokov, princezná.“ Damon jej venoval svoj typický oslepujúci úsmev. Dážď popola okolo nich hustol, jemný a sivý, bol to rovnaký popol, pod akým ležalo pochované Damonovo telo o mnoho svetov a rozmerov ďalej.

„Damon... už si naozaj mŕtvy. Nie nemŕtvy. Je po tebe.“

„Nie, Elena...“ Jeho podoba sa zamihotala a začala blednúť, ako keď hasne žiarovka.

„Áno. Áno! Zomieral si mi v náručí...“ Elena už bezmocne vzlykala. Zrazu necítila jeho ruky. Mizol v miho-tavom svetle.

„Počúvaj ma, Elena...“

V náručí držala mesačný svit. Srdce jej zaplavila úzkosť.

„Stačí, ak na mňa zavoláš,“ povedal jej Damonov hlas. „Viac nepotrebuješ...“

Aj ten hlas už zmizol, stratil sa v šume vetra, ktorý hojdal korunami stromov.

Elena prudko otvorila oči. Cez hmlu zaregistrovala, že sa nachádza v miestnosti plnej slnečného svetla a že v otvorenom okne sedí obrovská čierna vrana. Vták nahol hlavu a zakrákal, pozoroval ju jasnými očami.

Po chrbte jej prebehol mráz. „Damon?“ šepala.

Vrana však len rozprialha krídla a odletela.

Milý denníček,
*SOM DOMA! Sotva tomu dokážem uve-
riť, ale je to tak.*

Prebudila som sa s nevýslovne zvláštnym pocitom. Nevedela som, kde som, len som ležala, cítila som z postelnej bielizne čistučkú bavlnenú vôňu – a lámala som si hlavu, prečo mi všetko pripadá také známe.

Nebola som v sídle lady Ulmy. Tam som spávala na najjemnejšom saténe a zamate, obklopená vôňou kadidla. A nebola som ani v penzióne. Pani Flowersová perie postelnú bielizeň v čudesne zavánajúcej zmesi bylín, podľa Bonnie je to vraj kvôli ochrane a privolávaniu pekných snov.

A odrazu mi to bolo jasné. Som doma. Strážkyne to napokon urobili. Priviedli ma domov.

*Všetko sa zmenilo a zároveň je všetko ako predtým. Je to tá istá izba, v ktorej som spávala ešte ako bábätko: toaletný stolík z čerešňového dreva, bojdacie kreslo, na poličke sedí malý čierno-biely plyšový psíček, ktorého Matt v prvom ročníku na strednej vybral na zimnom karnevale, mám tu aj svoj písací stôl s odklápacím ve-
kom a priehradkami, ozdobné starožitné zrkadlo nad bielizníkom, ba i plagáty s reprodukciami obrazov Mone-
ta a Klimta, kúpené vo washingtonských galériách, kam ma vzala teta Judith. Ešte aj môj brebeň s kefou ležia pekne jeden vedľa druhého na toaletnom stolíku. Jedným slovom, všetko ako má byť.*

Vstala som z postele a strieborným nožom na listy, ktorý som vzala z písacieho stola, som vypáčila dosku z dlážky v šatníku, pod ktorou som vždy mávala skrýšu. Našla som tam teba, denníček, presne na mieste, kde som ťa pred mnohými mesiacmi schovala. Posledný zápis som sem pridala pred Dňom zakladateľov mesta, ešte v novembri, teda pred tým, ako som... zomrela. Pred tým, ako som navždy odišla z domu. Nuž a teraz som zase tu.

V tom poslednom zápise je zachytený náš plán ukradnúť môj druhý denník, ten, ktorý mi vzala Caroline a ktorý chcela prečítať pred všetkými na oslave, lebo vedela, že by mi tým zničila život. Hneď na druhý deň po tom som sa utopila v potoku Wickery Creek a ustala som

z mŕtvych ako upírka. A potom som umrela ešte raz a vrátila som sa ako človek, putovala som do Temného rozmeru, prežila som tisíc dobrodružstiev. A môj starý denník si ležal presne tu, kde som ho nechala – pod dlážkou v šatníku. Očakával ma.

Tá druhá Elena, tá, ktorú Strážkyne vložili všetkým do spomienok, bola celé tie mesiace tu, chodila do školy a normálne žila. Tá Elena sem nič nezapísala. Dost' sa mi preto ulavilo. Aké by to bolo podivné, čítať zápisy urobené vlastnou rukou, na ktoré si nespomínam? Na drubej strane by mi možno pomohli. Takto netuším, čo si obyvatelia Fell's Church myslia o tom, čo sa dialo odo Dňa zakladateľov.

Spolu so mnou dostalo celé mesto Fell's Church šancu na nový začiatok. To mesto, ktoré kitsune z čírej zloby zničili. To mesto, v ktorom poštvali deti proti rodičom, donútili ľudí, aby zabíjali seba a všetkých svojich blízkych.

Teraz je to inak. Nič z toho sa nestalo.

Ak dodržali Strážkyne slovo, tak každý, kto vtedy umrel, žije. Žije chuderka Vickie Bennetová aj Sue Carsonová, obeť, ktoré v zime odoslali na druhý svet Katherine, Klaus a Tyler Smallwood. Žije nepríjemný učiteľ Tanner, žijú nevinné detičky, ktorých smrť zavini-li kitsune. Aj ja žijem. A všetko sa začína odznovu.

Okrem mňa a mojich najbližších priateľov – Meredith, Bonnie, Matta, môjho miláčika Stefana a pani

Flowersovej – nik netuší, že život odo Dňa zakladateľov mesta nepokračoval tak ako predtým.

Všetci sme dostali druhú šancu. Zvládli sme to. A všetkých sme zachránili.

Všetkých okrem Damona. On na konci zachránil nás, ale my sme jeho zachrániť nemohli. Snažili sme sa, úpenlivo sme zaňho prosili, ale Strážkyne ho nemali ako oživiť a priviesť naspäť. A upíri sa neprevetelujú. Neodchádzajú do neba ani do pekla, nečaká ich nijaký posmrtný život. Jednoducho zmiznú.

Elena na okamih prestala písať a zhlboka sa nadýchla. Oči sa jej zaliali slzami, znovu sa však sklonila nad denník. Ak má mať písanie denníka nejaký zmysel, musí písať čistú pravdu.

Damon mi zomrel v náručí. Bolo to utrpenie, pozorovať, ako sa mi stráca pred očami. Stefanovi som však nikdy neprezradila, aké city ma púťali k jeho bratovi. Bolo by to kruté – a načo by to už teraz bolo?

Stále nedokážem uveriť, že ho už niet. Nik na zemi nebol väčšmi živý než Damon, nik nemiloval život väčšmi ako on. A teraz sa už nedozvie...

V tej chvíli sa z ničoho nič otvorili dvere na Eleninej izbe a ona so srdcom v hrdle zabuchla denník. No votrelcom

bola iba jej mladšia sestra Margaret, oblečená v ružovom pyžamku s kvietkovanou vzorkou. Hodvábne plavé vlásky mala uprostred rozstrapatené ako drozdie pierka. Päťročné dievčatko nespomalilo, utekalo k Elene, a keď už bolo takmer pri nej, skočilo jej do náručia.

Pristálo rovno na staršej sestre a vyrazilo jej dych. Margaret mala vlhké líčka, očka jej žiarili a malé rúčky pevne uchopili Elenu.

Elena si uvedomila, že ju zvierá rovnako pevne, radostne vníma váhu svojej sestričky, vdychuje sladkú vôňu detského šampónu a plastelíny.

„Vieš, ako mi za tebou bolo smutno?“ Malá takmer vzlykala. „Elena! Strašne si mi chýbala!“

„Čože?“ Elena sa pokúsila reagovať akoby nič, no hlas sa jej aj tak rozochvel. Náhle si uvedomila, že sestru nevidela – naozaj – vyše ôsmich mesiacov. Lenže to Margaret nemôže vedieť! „Tak som ti chýbala, odkedy si šla spať, že si za mnou musela ihneď dobehnúť?“

Margaret sa mierne odtiahla a vyvalila na staršiu sestru oči. V tých dvoch belasých studničkách sa čosi tajilo, také hlboké poznanie, až Elenu zamrazilo.

Margaret však nepovedala ani slovo. Len pevnejšie zovrela Elenu, pritúlila sa k nej a oprela si hlavku o jej plece. „Mala som zlý sen. Snívало sa mi, že si odo mňa odišla. Že si šla preč!“ To posledné slovo zaznelo ako tichý výkrik.

„Ach, Margaret...“ Elena pevne objala jej teplé teličko. „To bol iba sen. Neboj sa, nikam neodídem.“ Zatvorila oči, držala sestru v náručí a modlila sa, aby Margaretine obavy naozaj pramenili len zo zlého sna. Veď čo ak nejako prekázla cez sieť kúzla, ktorú utkali Strážkyne?

„V poriadku, myšička, poďme dolu,“ povedala Elena po chvíli a jemne sestru poštekľila. „Dáme si spolu parádne raňajky? Mám ti spraviť palacinky?“

Margaret sa posadila a zaďívala sa na sestru modrými očami. „Strýko Robert pečie vafle,“ oznámila. „Ako každú nedeľu ráno. Už si zabudla?“

Aha, strýko Robert. Pravdaže. Po Eleninej smrti sa Robert a teta Judith zosobášili. „Pravdaže, zlatičko,“ odvetila akoby nič. „Len som na minútku zabudla, že je nedeľa.“

Teraz si uvedomila, že dole v kuchyni niekoho počuje. A že cíti, ako sa pečie niečo veľmi dobré. Vtiahla nosom vôňu. „To je slanina?“

Margaret prikývla. „Kto bude prvý v kuchyni?“

Elena sa rozosmiala a ponáťahovala sa. „Počkaj, kým sa celkom preberiem. Prídem za tebou dolu.“ *Zase sa budem môcť rozprávať s tetou Judith!* uvedomila si v náhlom návale radosti.

Margaret vyskočila z postele. Vo dverách ešte zastala a obzrela sa za sestrou. „Naozaj prídeš dolu?“ vyslovila váhavo.

„Naozaj,“ prisľúbila jej Elena a Margaret sa usmiala. O chvíľu už uháňala po chodbe.

Elena sa pozerala za ňou a znovu si uvedomila, akú neuveriteľnú druhú – vlastne tretiu – šancu dostala. Chvíľu iba vnímala vôňu svojho drahého domova. Vedť už ani nedúfala, že sa sem niekedy vráti! Začula, ako Margaret veselo trkoce na prízemí a potom jej odpovedá hlboký Robertov hlas. Napriek všetkému má obrovské šťastie, že je zase doma. Čo by mohlo byť zázračnejšie?

Oči sa jej naplnili slzami a radšej ich tuho zažmurila. Čo sú to za hlúpe myšlienky? Akože čo by mohlo byť zázračnejšie? Keby bola vrana v okne premeneným Damonom, keby teraz vedela, že Damon jestvuje, čochvíľa na ňu blysne svojím ležérnym úsmevom alebo ju bude dokonca vedome provokovať. Áno, to by bolo zázračnejšie.

Elena otvorila oči a zúrivo zažmurkala, aby zahнала slzy. Nemôže sa zosypať. Teraz nie. Nie, keď sa má znovu stretnúť s rodinou. Bude sa usmievať, smiať, bude všetkých objímať. Až neskôr sa niekde schúli do kľbka, vystaví sa ostrej bolesti zvnútra a poddá sa vzlykom. Na smútok za Damonom má predsa času dosť, lebo jeho strata ju nikdy, nikdy neprestane bolieť.

3

Jasné ranné slnko svietilo na dlhú kľukatú príjazdovú cestu, ktorá viedla ku garáži za penziónom. Na blankytnom nebi sa prehánali biele obláčiky ako baránky. Bola to taká pokojná, idylická scéna, až sa takmer nedalo predstaviť si, že sa na tomto mieste niekedy stalo niečo zlé.

Keď som tu bol naposledy, pomyslel si Stefan, bola tu spúšť.

Kitsune premenili celé mesto Fell's Church na vojnovú zónu. Deti bojovali proti rodičom, dospievajúce dievčatá si znetvorovali vlastné telá, mesto takmer ľahlo popolom. Na uliciach tiekla krv, všade krv, utrpenie...

Dvere penziónu sa za ním otvorili a Stefan sa rýchlo zvrchol. Z domu vychádzala pani Flowersová. Stará pani mala na sebe dlhé čierne šaty a oči jej tienil sla-

mený klobúk ozdobený záplavou umelých kvetov. Vyzerala unavená, ale úsmev mala rovnako milý ako vždy.

„Stefan,“ oslovila ho. „Svet je dnes ráno zase tu, tak ako to má byť.“ Pristúpila bližšie a zadívala sa mu do tváre, bystré modré oči predchnuté súcitom. Zdalo sa, že sa ho chystá na čosi spýtať, ale akoby si to v poslednej minúte rozmyslela a len povedala: „Telefonovala Meredith a potom Matt. Zdá sa, že napriek všetkému to všetci v zdraví prežili.“ Zaváhala a stisla mu ruku. „Takmer všetci.“

Stefana niečo bolestivo pichlo v hrudi. Nechcel hovoriť o Damonovi. Ani nemohol. Ešte nie. Sklonil hlavu. „Sme vám veľmi zaviazaní, pani Flowersová,“ povedal, starostlivo voliac slová. „Bez vás by sme kitsune neboli porazili. To vy ste dlho odrážali ich útoky a bránili toto mesto. Nikto z nás na to nikdy nezabudne.“

Pani Flowersová sa usmiala ešte širšie a na lícach sa jej nečakane objavili jamôčky. „Ďakujem, Stefan,“ zdvorilo prikývla. „Niet na svete toho, komu by som bola ochotnejšou spolubojovníčkou ako tebe a tvojim priateľom.“ Vzdychla a potľapkala ho po pleci. „No priznám sa, že zrejme starnem. Dnešok by som najradšej strávila podriemkovaním v kresle v záhrade. Boj so zlom ma vyčerpal väčšmi, než sa mi to stávalo v minulosti.“

Stefan jej ponúkol rameno, aby sa jej ľahšie schádzalo z verandy, a ona sa naňho znovu usmiala. „Povedz Elene, že keď sa nabaží rodiny a príde ma pozrieť, čajové pečivo budem mať hotové,“ povedala a potom už zamierila k ružovej záhrade.

Elena. Jej rodina. Stefan si predstavil svoju lásku s hodvábnymi plavými vlasmi rozpustenými okolo pliec, ako hojdá na kolenách malú Margaret. Elena môže znovu žiť ako človek, a to je niečo, kvôli čomu stálo za to bojovať.

Pretože keď Elena prvý raz prišla o život, na vine bol on. Tá istota bola nepochybniteľná a hrýzla ho hlboko vnútri. To on priviedol do tohto mesta Katherine a Katherine Elenu zničila. Tentoraz dá pozor, aby Elenu ochránil.

Posledný raz pozrel na pani Flowersovú v jej záhrade, vystrel sa a zašiel do lesa. Na slnkom prežiarenom okraji hustého porastu spievali vtáky, ale Stefan mieril hlbšie – tam, kde rástli staré duby a husté krovie. Tam ho nik nevidí. Tam bude môcť loviť.

Zastavil sa na čistinke niekoľko kilometrov od kraja lesa, sňal si slnečné okuliare a napol sluch. Neďaleko zaznel praskot – niečo sa pod kríkom hýbalo. Sústredil sa, vyslal tam svoju myseľ. Našiel králika s rýchlo tlúčúcim srdcom, ako si zháňa rannú potravu.

Stefan sa sústredil na zvieratko. *Pod' ku mne, nežne*

ho vábil. Vycítil, že králik na sekundu zmeravel, potom pomaly vyhopkal spod kríka. V očiach mal sklený pohľad.

Chlpatý živočích pokojne docupital až k nemu a na ďalší nemý pokyn mu zastal pri nohách. Stefan vzal králika do ruky, prevrátil ho, aby sa dostal k zraniteľnému krku, kde sa trepotal zvieračí pulz. S tichým ospravedlnením zvieratku sa Stefan poddal hladu, dovolil tesákovi, aby sa vysunuli. Zabodol ich do králičieho krku a pomaly pil krv, hoci mala odpornú chuť.

Keď Fell's Church napadli kitsune, presvedčili ho Elena, Bonnie, Meredith a Matt, aby sa nasýtil ich krvou, lebo vedeli, že ľudská krv mu dodá Silu potrebnú na boj. Ich krv bola ako z iného sveta – Meredithina bola ohnivá a silná, Mattova čistá a zdravá, Bonnie mala v žilách mok sladký ako dezert, Elenina bola omamná a posilňujúca. Napriek nepríjemnej chuti králika v ústach mu tesáky zavibrovali, akoby sa rozepamätali na hlad.

Teraz však už ľudskú krv piť nebude, zaprisahal sa v duchu. Nemôže opäť prekročiť tú hranicu, ani s tými, ktorí mu ju dajú s radosťou a dobrovoľne. Vedel, že to urobí, len ak by sa jeho priatelia opäť ocitli v ohrození. Zvyknúť si po ľudskej krvi na zvieraciu bude bolestné. Pamätal si, čo ho postihlo, keď prvý raz prestal piť krv ľudí – boleli ho zuby, dvíhal sa mu žalúdok, bol

podráždený a aj napriek plnému bruchu bol stále hladný. Inú možnosť však teraz nevidel.

Keď králičie srdce napokon celkom stíchlo, Stefan pomaly zdvihol hlavu. Ochabnuté teličko podržal v rukách, potom ho položil na zem a zakryl ho lístím, akoby ho chcel pochovať. *Ďakujem ti, maličký, pomyslel si. Stále nebol sýty, no zadržovalo ho vedomie, že dnes ráno už vyhasol jeden život.*

Damon by sa smial. Stefan takmer počul jeho výsmech. *Šlachetný Stefan*, podpichoval by ho a napoly láskyplne, napoly kriticky by prižmúril čierne oči. *Keď zápasíš so svojím svedomím, nedopraješ si to, čo je na upírskom živote najlepšie. Blázon!*

Akoby ju myšlienkami privolať, nad hlavou mu zakrákala vrana. Stefan chvíľu očakával, že sa vrhne k zemi a tam sa premení na jeho brata. Keď to neurobila, krátko sa zasmial na vlastnej hlúposti a prekvapilo ho, že ten zvuk pripomínal skôr vzlyk.

Damon sa nevráti. Jeho brat je preč. Majú za sebou storočia trpkých sporov a až teraz začali svoj vzťah dávať do poriadku, pretože sa museli spojiť v boji proti zlu, ktoré postihlo Fell's Church, a ochrániť pred ním aj Elenu. Lenže Damon zahynul a zostal len Stefan. Len on bude môcť chrániť Elenu a priateľov.

V hrudi sa mu pohlol vždy prítomný červík strachu. Môže sa stať tak veľa zlého! Ľudia sú nesmierne zraniteľ-

ní a Elena prišla o mimoriadne schopnosti, takže je presne taká zraniteľná ako oni.

Z tej myšlienky sa mu zakrútila hlava a ihneď sa rozbehol k Eleninmu domu na druhej strane lesa. Zodpovedá za ňu. A už nikdy nedopustí, aby jej ublížili.

Odpočívadlo nad schodiskom bolo takmer také isté, aké si ho Elena pamätala: lesklé tmavé drevo, orientálny behúň, stolíky s milými drobnosťami a fotkami, pri širokom okne s výhľadom na prístupovú cestu pohovka.

Na polceste ku schodom sa však mykla, lebo zbadala čosi nové. Medzi fotografiami v strieborných rámkoch na jednom stolíku uvidela obrázok, na ktorom bola spolu s Meredith: tváre pritisnuté k sebe, široké úsmevy pod akademickými čiapkami, v rukách hrdo vystavené diplomy. Takže úspešne skončila strednú školu.

Bolo to zvláštne, vidieť tú druhú Elenu – tak o nej stále uvažovala – s plavými vlasmi v elegantnom francúzskom drdole, so zružovenou hladkou pokožkou a s úsmevom v kruhu jej najlepších priateľov. Bolo to zvláštne, pretože si na nič z toho nespomínala. Navyše, táto Elena vyzerala bezstarostne, bola plná radosti, nádeje a očakávaní. Táto Elena nepoznala hrôzy Temného rozmeru ani tie, ktoré rozsievali kitsune. Táto Elena bola šťastná.

Rýchlo prebehla zrakom po fotkách a objavila ďalšie, ktoré videla prvý raz. Tá druhá Elena sa zrejme stala kráľovnou Snežného plesu, hoci Elena si spomínala, že po jej smrti korunku získala Caroline. Zato na tejto fotografii žiarila kráľovná Elena v bledofialovom hodvábe, obklopená svojimi dvornými dámami: rozkošnou Bonnie v našuchorenom žiarivomodrom tafte, elegantnou Meredith v čiernej a, samozrejme, vedľa nich sa urazene mračila tizianová Caroline v priliehavých striebřistých šatách, ktoré takmer nič neponechávali predstavivosti. Aj Sue Carsonová sa tu usmievala, pekná dievčina v bledoružovej róbe, nedotknutá smrťou pozerala rovno do objektívu. Elenu znovu zaštipali v očiach slzy. Takže aj ju zachránili. Elena, Meredith, Bonnie, Matt a Stefan zachránili aj Sue Carsonovú.

Potom jej pohľad zavadil o inú fotografiu – bola na nej teta Judith v dlhých čipkových svadobných šatách a vedľa nej hrdo stál vo fraku vystrojený Robert. Aj tá druhá Elena bola s nimi, očividne hlavná družička v jasnozeleňých šatách a s kytičkou ružových ruží. Vedľa nej stála Margaret, žiarivá plavá hlávka mierne sklonená, a jednou rúčkou držala za šaty staršiu sestru. Margaret mala na sebe biele šatočky malej kvetinárky s krinolínou a širokou zelenou šerpou. V druhej rúčke držala košíček s ružami.

Elena zložila fotografie naspäť, ruky sa jej trochu triasli. Vyzeralo to, že všetci sa vynikajúco zabávali. Škoda, že tam v skutočnosti nebola.

Dolu zazvonil pohár o stôl a vzápätí aj smiech tety Judith. Elena odsunula čudný pocit z novej minulosti, s ktorou sa bude musieť ešte zoznámiť, a zbehla po schodoch, pripravená pozdraviť svoju budúcnosť.

Teta Judith v jedálni nalievala z modrého krčaha pomarančový džús a Robert nalieval do stroja na vafle riedke cesto. Margaret kľáčala za svojou stoličkou a hrala živý rozhovor medzi plyšovým králikom a tigríkom.

Elena pocítila prival radosti, tuho objala tetu Judith a zakrútila sa s ňou, až sa okolo nich rozlial pomarančový džús.

„Elena!“ napoly vážne a napoly so smiechom ju karmala teta. „Čo je to s tebou?“

„Nič! Len ťa ľúbim, teta!“ zvolala Elena a zovrela ju ešte mocnejšie. „Naozaj ťa ľúbim.“

„Ach,“ zmäkli oči tete Judith. „Ach, Elena, aj ja ťa ľúbim.“

„A navyše je krásny deň!“ Elena odtancovala k oknu. „Krásny deň, v akom je radosť žiť!“ Pobožkala Margaret na svetlú hlávku. Teta Judith vystrela ruku po papierové utierky.

Robert si odkašlal. „Máme to chápať tak, že si nám odpustila to víkendové domáce väzenie?“